

PASTERZ DAJĄCY ŻYCIE WIECZNE

EWANGELIA WEDŁUG ŚW. JANA (J 10, 27-30)

Jezus powiedział:

„Moje owce słuchają mego głosu, a Ja znam je. Idą one za Mną i Ja daję im życie wieczne. Nie zginą one na wieki i nikt nie wyrwie ich z mojej ręki. Ojciec mój, który Mi je dał, jest większy od wszystkich. I nikt nie może ich wyrwać z ręki mego Ojca. Ja i Ojciec jedno jesteśmy”.

PYTANIA DO DZIELENIA:

1. W jaki sposób odróżniam głos Jezusa i dobrych pasterzy od głosu fałszywych przewodników?
2. Jak odpowiadam na wezwanie Jezusa, aby chodzić Jego drogami?
3. Czy czuję miłosną dłoń Dobrego Pasterza w konkretnych sytuacjach swojego życia?

KOMENTARZ

Słowa zapisane w perykopie J 10, 27-30 stanowią wypowiedź Jezusa w obszerniejszej narracji o Dobrym Pasterzu (J 10, 1-30). W narracji tej Jezus określa siebie jako brama owiec (J 10, 7) oraz jako dobry Pasterz oddający swe życie za owce (J 10, 11. 14-15).

Moje owce słuchają mego głosu, a Ja znam je. Idą one za Mną i Ja daję im życie wieczne. Nie zginą one na wieki i nikt nie wyrwie ich z mojej ręki (J 10, 27-28)

Jezus mocno podkreśla żywą relację do swoich owiec. Relacja ta opiera się na wzajemnym poznaniu. Z jednej strony owce słuchają głosu Pasterza i idą za Nim, z drugiej zaś Pasterz zna je i obdarza życiem wiecznym. Taka relacja gwarantuje owcom bezpieczeństwo i pewność, że nie zginą na wieki i nikt ich nie wyrwie z ręki Pasterza. Jezus, mówiąc o zachowaniu owiec, zwraca na samym początku uwagę na fakt słuchania przez nie Jego głosu. Potrzeba słuchania Boga jest mocno akcentowana w orędziu Starego Testamentu. Najważniejsze wyznanie wiary Izraela – *Szema Izrael* – rozpoczyna się wezwaniem do słuchania: *Słuchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem – Pan jedynie* (Pwt 6, 4). Wielkie wezwanie do słuchania Boga zawarte jest w nauczaniu prorockim: *Niebiosa, słuchajcie, ziemio, nadstaw uszu, bo Pan przemawia* (Iz 1, 2); *Nastawcie uszu i słuchajcie głosu mego, uważajcie i słuchajcie mej mowy!* (Iz 28, 23); *Słuchajcie słowa, które Pan mówi do was, domu Izraela!* (Jr 10, 1). Otwarcie uszu i słuchanie głosu Bogu powinno charakteryzować postawę wierzących, którzy przyjmują głęboko do serca Boże Słowo. Dzięki temu słuchaniu możliwe jest realizowanie woli Bożej, które Jezus określa jako chodzenie owiec za Pasterzem.

Otacza On swoje owce szczególną troską, zna je i obdarza najcenniejszym darem – życiem wiecznym. Poznanie w myśli semickiej nie ogranicza się tylko do sfery intelektualnej, ale dotyczy też doznania, doświadczenia przedmiotu, który się poznaje. Poznanie to ma charakter dynamiczny, wyrażający się przyjęciem objawienia i życiem zgodnym z przyjętym objawieniem. Zastosowany w naszym tekście grecki termin *ginōsko* (poznać) oznacza wiedzę nabytą przez doświadczenie. Wiedzę taką zdobywa się często w sposób pośredni oparty na świadectwie (J 4, 53) lub doświadczeniu (J 12, 9). Analizując czasownik *ginōsko* stwierdzamy, że jego treść skoncentrowana jest na osobie Ojca i Syna. Poznanie zawiera

w sobie realizację głębokiej komunii opartej na miłości i jedności. Pasterska ręka chroni owce przed atakiem wilka i przed wszelkim niebezpieczeństwem. W ten sposób nikt i nic nie jest w stanie wyrwać wierzących z Bożego uścisku miłości. Pięknie tę myśl wyraził św. Paweł w Liście do Rzymian: *Któż nas może odłączyć od miłości Chrystusowej? Utrapienie, ucisk czy prześladowanie, głód czy nagość, niebezpieczeństwo czy miecz? Jak to jest napisane: Z powodu Ciebie zabijają nas przez cały dzień, uważają nas za owce przeznaczone na rzeź. Ale we wszystkim tym odnosimy pełne zwycięstwo dzięki Temu, który nam umiłował. I jestem pewien, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani Zwierzchności, ani rzeczy teraźniejsze, ani przyszłe, ani Moce, ani co wysokie, ani co głębokie, ani jakiegokolwiek inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym* (Rz 8, 35-39).

Ojciec mój, który Mi je dał, jest większy od wszystkich. I nikt nie może ich wyrwać z ręki mego Ojca (J 10, 29)

Moc Pasterza strzegącego swych owiec wypływa z mocy Ojca, który zostaje przedstawiony jako największy Dawca i Stróż owiec. Termin „ojciec” (gr. *patēr*) występuje w Ewangelii według św. Jana 137 razy. W większości przypadków termin ten odnosi się do Boga jako Ojca Jezusa i ludzi. W Ewangeliach synoptycznych termin ten występuje znacznie rzadziej. Synoptycy podkreślają zwłaszcza ojcostwo Boga w stosunku do ludzi, podczas gdy czwarta Ewangelia kładzie mocny nacisk na rzeczywistość Ojca, który objawia się przez Syna. Idea ojcostwa Boga znajduje swoje korzenie w kontekście Starego Testamentu. W Księdze Wyjścia Izrael jest określony przez Boga jako syn pierworodny: *To mówi Pan: Synem moim pierworodnym jest Izrael* (Wj 4, 22). Idea ta zostaje mocno wyrażona przez proroka Izajasza: *Boś Ty naszym Ojcem! Zaiste, nie poznaje nas Abraham, Izrael nas nie uznaje; Tyś, Panie, naszym Ojcem ‘Odkupiciel nasz’ to Twoje imię odwieczne* (Iz 63, 16); *A treaz, Panie, Tyś naszym Ojcem. Myśmy gliną, a Ty naszym twórcą. Dziełem rąk Twoich jesteśmy my wszyscy* (Iz 64, 7). W wielu psalmach i tekstach prorockich zostaje wyrażona osobowa więź pomiędzy człowiekiem a Bogiem oparta na zaufaniu, miłości i odpowiedzialności. Ewangelista Jan wielokrotnie cytuje proroka Izajasza, odwołując się do tekstów Starego Testamentu. Wskazuje przez to na tożsamość Boga Abrahama, Izaaka i Jakuba z Bogiem obdarowującym ludzkość swym umiłowaniem Synem (J 3, 16). W omawianym tekście Ojciec jest przedstawiony jako Dawca – Ten, który dał owce swojemu Synowi. Dar Ojca jest realizowany w osobie Jezusa, który otrzymując wszystko od Ojca przekazuje ten dar ludziom. Dar Boga i dar Jezusa zlewają się razem i łączą w jeden dar. Święty Jan mocno podkreśla, że u początku każdego daru jest Miłość. *Bóg dał wszystko Synowi, gdyż Go miłuje. Bóg dał światu Jednorodzonego Syna, gdyż umiłował świat: Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne* (J 3, 16). Ojciec, przekazujący Synowi owce, jawi się jako największy Dawca Miłości i Życia Wiecznego. W wersecie 29 mowa jest o ręce Ojca, która strzeże owiec wraz ze wspomnianą w kontekście wcześniejszym ręką Syna. Ręka Ojca i Syna przytula w uścisku Miłości ludzkość do swego serca.

Ja i Ojciec jedno jesteśmy (J 10, 30)

Końcowy wersecik podkreśla głęboką więź pomiędzy Ojcem i Synem. Relacja jedności pomiędzy Ojcem i Synem jest bardzo eksponowana w czwartej Ewangelii. W wielu miejscach czwartej Ewangelii podkreślana jest ścisła więź pomiędzy Ojcem i Synem. Relacja ta także w dalszym kontekście czwartej Ewangelii jest charakteryzowana przez miłość i jedność. Syn zawsze pozostaje w komunii ze swoim Ojcem: *Kto Mnie widzi, widzi Tego, który Mnie posłał* (J 12, 45); *Odpowiedział mu Jezus: Filipie, tak długo jestem z wami, a jeszcze Mnie nie poznałeś? Kto Mnie zobaczył, zobaczył także i Ojca. Dlaczego więc mówisz: «Pokaż nam Ojca?»* (J 14, 9). Jezus doskonale wypełnia wolę swojego Ojca poprzez nauczanie i czynienie

znaków w jedności z Ojcem. Wspólnota miłości pomiędzy Ojcem i Synem realizuje się poprzez wzajemne poznanie: *Podobnie jak Mnie zna Ojciec, a Ja znam Ojca* (J 10, 15).

Stwierdzenie Jezusa – *Ja i Ojciec jedno jesteśmy* – wyraża Jego ścisłą relację z Ojcem. Ta więc zostaje także zaakcentowana, gdy Jezus stara się odeprzeć zarzuty bluźnierstwa ze strony swoich adwersarzy: *Ojciec jest we Mnie, a Ja w Ojcu* (J 10, 38). Tekst ten w sposób obrazowy pokazuje wzajemne zamieszkanie Ojca w Synu i Syna w Ojcu. Jedność ta nie niszczy jednak różności pomiędzy Ojcem i Synem. Jedność Ojca i Syna zostaje także mocno podkreślona w Modlitwie Arcykapłańskiej Jezusa: *Aby tak jak My stanowili jedno* (J 17, 11. 22). Czwarta Ewangelia mocno podkreśla, że zbawcza moc Jezusa jest skutkiem Jego ścisłej komunii z Ojcem. Dzieło Ojca jest zespolone z dziełem Syna. Jezus otrzymuje to dzieło i wypełnia je aż do końca poprzez posłuszeństwo i miłość wobec Ojca.

Jezus jako Nowy Adam otrzymuje od Boga władzę nad wszelkim stworzeniem, aby napełnić je życiem wiecznym. Wszyscy, którzy przychodzą do Niego, stają się Jego uczniami i otrzymują od Niego życie wieczne. Jak pierwszy Adam poprzez swoje nieposłuszeństwo Bogu sprowadził na ludzkość śmierć, tak Nowy Adam poprzez swe posłuszeństwo aż do końca obdarza wszystkich wierzących życiem wiecznym.

MEDYTACJA

Jezus jako Dobry Pasterz oczekuje od swoich owiec otwarcia uszu na Jego głos i pójścia za Nim. Słuchanie Jezusa i pójście za Nim staje się warunkiem wejścia w prawdziwą wspólnotę z Bogiem i otrzymania daru życia wiecznego. W sposób kontrastowy do owiec zostają przedstawieni przeciwnicy Jezusa stający się narzędziem działania szatana, którzy *otwartymi oczami nie widzą i otwartymi uszami nie słyszą ani nie rozumieją* (Mt 13, 13). Tekst Janowy objawia nam głęboką prawdę o konieczności współpracy człowieka z Bogiem w dziele zbawienia. Poznanie owiec przez Boga i obdarowanie ich życiem wiecznym nie jest możliwe bez otwarcia uszu i bez kroczenia drogą Pana. „Bóg odkupił nas bez nas, ale nie może zbawić nas bez nas” (św. Augustyn). W głębokiej wspólnotcie z Bogiem nikt i nic nie jest w stanie uśmiercić życia, które wykracza poza próg śmierci. Jezus naucza o tym swoich uczniów: *Nie bójcie się tych, którzy zabijają ciało, lecz duszy zabić nie mogą. Bójcie się raczej Tego, który duszę i ciało może zatracić w piekle* (Mt 10, 28). Owce będące w Jezusowej owczarni otrzymują zapewnienie, że nie zginą na wieki. Ręka Syna obejmuje wraz z ręką Ojca w uścisku miłości owce słuchające i kroczące za Dobrym Pasterzem. Tylko w takiej postawie możliwa jest realizacja w życiu najważniejszego Bożego przykazania miłości na drodze uświęcenia, prawdy i wolności. Jedność Ojca i Syna stanowi wzór dla wierzących w dążeniu do budowania mostów pojednania i tworzenia przestrzeni jedności. Wszelkie rozłamy i niezgoda są wynikiem działania szatana – który jest ojcem kłamstwa, nienawiści i podziału. Budowanie trwałej wspólnoty pomiędzy ludźmi w aspekcie horyzontalnym możliwe jest tylko dzięki głębokiej wspólnotcie człowieka z Bogiem w aspekcie wertykalnym. Wspólnota pomiędzy braćmi jest tylko wtedy autentyczna, jeśli na wzór wspólnoty Ojca i Syna w mocy Ducha Świętego opiera się na ofiarnej miłości, służbie oraz prawdzie.

KONTEMPLACJA

*Panie, uczyni mnie narzędziem Twego pokoju
Tam, gdzie jest nienawiść, pozwól mi posiadać miłość
Tam, gdzie są urazy, daj przebaczenie
Tam, gdzie jest zwątpienie, daj wiarę
Tam, gdzie jest rozpacz, daj nadzieję
Tam, gdzie jest ciemność, daj światło*

*Tam, gdzie jest smutek, daj radość
Boski Mistrzu uczyni, bym nie szukał pocieszenia, lecz innych pocieszał
Bym nie szukał zrozumienia, lecz innych rozumiał
Bym nie szukał umiłowania, lecz innych kochał
Przebaczając, otrzymujemy przebaczenie
Umierając, rodzimy się do życia wiecznego*

(Modlitwa św. Franciszka)